

til de Forslag, vi anse for rigtige. Jeg skal overlade til den meget ærede Ordfører at svare paa de stærke Behreidelser, det samme ærede Medlem fremsatte imod Finantsudvalget, for saa vidt Ordføreren overhovedet finder dette nødvendigt. Det forekommer mig i alt Fald, at det var en stærk Behreidelse, naar det ærede Medlem yttrede, at Finantsudvalget var, ja han brugte maaske ikke Udtrykket „smaalig“, men dog knibende paa Skillingen. Jeg tror, at Betænkningen helt igjennem viser, at Udvalget ikke har været saa meget knebent. Det ærede Medlem kan overbevise sig derom ved at tage Betænkningen for sig, thi han vil da se, at Udvalget paa mange Poster har foreslaaet at bevilge Summer til Dette eller Hint, ikke blot til de store Spørgsmaal, Høvedselskabet, Fisseriøsemet, Landhusboldningselskabet, men ogsaa til en hel Del smaa Poster af samme Besskaffenhed. I Dvrigt maa jeg tilstaa, at jeg er imod en Udfyknig af Finantsloven paa denne Maade i saadanne smaa Summer for derved at komme visse Klasser af Samfundet til Gode, thi jeg tror, at Hensigten dermed paa ingen mulig Maade vil opnaas. Jeg tror, at de Vedkommende for en stor Del ville komme til at nøies med Talemaader, men det anser jeg for meget uheldigt. Hvis det derimod var muligt, endog med ikke saa lidt større Summer end dem, som her ere foreslaaede, nogenlunde at raade Bod paa de Under, der findes i disse Samfundsklasser, skulde Sagen være villigere end jeg til at gaa med dertil, men jeg tror ikke, det er muligt. Det ærede Medlem udtalte, at den Sum af 10,000 Rb., som vi ifjor bevilgede til fortrinlig Dyrkning af Husmandslobder, har mødt en saa overordentlig Velvillie, og det kan gjerne være, men jeg har ikke lagt tynderlig Mærke til denne Velvillie. Der er dumpet nogle Valere ned paa enkelte Steder, hist og her ogsaa i den Egn, hvor jeg hører hjemme. Man har ikke yttret sig imod, at de Vedkommende have faaet denne Præmie, og jeg skal paa ingen mulig Maade reise nogen Anse imod Fordelingen, men jeg har dog hørt Flere sige: hvorfor skulde just den have Belønning, men ikke den Anden? Er denne ikke ligesaa fortjent dertil og ligesaa flittig som den, der har faaet Præmie? Sagen er ganske simpelt den, at naar Summen ikke slaar til, avler det Uvillie hos en Del Folk, medens det fremkalder Velvillie hos den Enkelte. Det er dette, som det ærede Medlem skulde tage under alvorlig Overveielse, naar han i saa stærke Udtryk fremsætter Behreidelse imod os. Jeg tillod mig ifjor at sige, at Bevillingen af dette Beløb var det Samme som at give Befolkningen Sten i Stedet for Brød, og jeg vil ganske vist sige det Selsamme i Nar. Det er ligesom umuligt paa denne Maade at afhjælpe det Under, der er tilstede. Saameget til det ærede Medlem for Bornholms Amt 1ste Valgkreds. — Inden jeg slutter, maa det være mig tilladt at sige et

Par Ord til det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ankjer). Jeg kan ikke nægte, at en Del af hans Foredrag, lød ganske besynderlig i mine og vistnok i Manges Ore, og det var, da han sagde, at en Mand, der har 1,000 Rb. om Aaret, kan være en rig Mand, medens en Anden, med en Indtægt af 4,000 Rb. om Aaret, kan være en fattig Mand. (Ankjer: Det er sandt!) Det kan gjerne være, men her var Spørgsmaal om at komme ud af det med 1,000 Rb. eller med 4,000 Rb., og det ærede Medlem fremsatte ikke nærmere for os Grundene, hvorfor man ikke kunde komme ud af det med 4,000 Rb., hvorimod han indrømmede, at en Mand med en Indtægt af 1,000 Rb. kunde være en rig Mand. Jeg antager, at Hovedgrunden er den, at en Mand, som har 4,000 Rb. i Indtægt, ikke har lært den samme Økonomi som den Mand, der har 1,000 Rb. i Indtægt. Jeg skal indrømme det ærede Medlem, at der med Hensyn til Familien kan være en saadan Forskel mellem to Mand i samme Livsstilling, hvoraf den One har 4,000 Rb. og den Anden 1,000 Rb., at den Sidste, om end ikke efter min Opfattelse, kan være ligesaa fortrinlig stillet som den Første. Naar den, der har 4,000 Rb.s Indtægt, har en stor Børneslot, medens den Anden ingen Børn har, indser jeg meget godt, at der til det daglige Behov fordrer Mere for den, der har den større Indtægt, og for saa vidt kan jeg give det ærede Medlem Ret, men ikke, naar han taler om Forholdet i Almindelighed. Vi Andre forstaa os ikke paa, hvorledes det gaar til, og jeg for mit Vedkommende er glad ved, at jeg ikke forstaa, hvorledes jeg skulde bruge 4,000 Rb. om Aaret. Jeg tilstaa, at jeg maatte gjøre Studier i en vis Retning, dersom jeg efter den Maade, hvorpaa jeg hidtil er vant til at leve, skulde kunne bruge 4,000 Rb. om Aaret, men naar det fremsættes som en Behreidelse imod os, forekommer det mig, at det fortjener at imødegaaes. Det er ikke rigtigt, at det ærede Medlem fremsætter noget Saadant her i Modsetning til os, som om vi skulde være mindre rundhaandede, mindre velvillige overfor andre Klasser i Samfundet. Her kan der jo nærmest kun være Tale om dem, der lønnes af Staten; thi de, der have privat Formue, vedkomme ikke os, og det ærede Medlem har naturligvis ogsaa sigtet til alle dem, vi have med at gjøre, hvis Lønninger kunne være 4—5,000 Rb. (Ankjer: Nei!), ja, naar det ikke er Ufsædet, veed jeg ikke, hvortil det ærede Medlem har sigtet, thi det forekommer mig ikke, at vi have med Private at gjøre. Her kan kun være Tale om Statens Embedsmænd, men med Hensyn til disse skulde jeg mene, at den Mand, der har 4,000 Rb., er overordentlig heldig stillet. Kan han ikke komme ud af det dermed, er Grunden dertil efter min Mening den, at han ikke har lært en forstandig Økonomi. Det er min Betragtning